

Hồi 28

Ánh mắt động lòng người

Ở độ cao năm trượng cách mặt đất, Yến Phi lại phun ra một ngụm máu nhỏ, đêm nay chàng thọ thương đến lần thứ ba, mỗi lần đều dùng công pháp đặc dị miễn cưỡng đè nén xuống, nếu có thể may mắn thoát thân, hẳn phải cần một thời gian tương đối dài mới đủ phục nguyên.

Nhưng chàng cũng chẳng có chọn lựa nào khác, ma công của Nhậm Dao bá đạo phi thường, hiện giờ tiếng lất phất xé gió từ tay áo của y lại từ phía sau truyền đến, mỗi lúc một gần.

Yến Phi hít mạnh một hơi chân khí, vận hành kinh mạch toàn thân, xông vào đám cành lá rậm rạp của một thân cây cao ngất trời, đặt chân lên một cành ngang lớn gần ngọn cây, Diệp Luyến Hoa trở vào Nhậm Dao trong trang phục đế vương, giống như Diêm vương từ địa phủ hiện lên tìm chàng đòi mạng, đang vượt qua khoảng không lao tới.

Đối lại nếu là người khác, dù biết rằng cơ hội chạy trốn nhỏ bé đến đâu đi chăng nữa, cũng vẫn sẽ cố gắng đến cùng, hy vọng nhờ có ưu thế chạy trước, chuồn sâu vào rừng rậm trốn thoát.

Nhưng Yến Phi lại không phải kẻ tầm thường, chẳng những đang chiếm thế thượng phong, lại đã lập chí quyết tử, liều chết kháng cự.

Theo ý chàng, cao thủ tranh phong thắng bại không phải chỉ do kiếm pháp hay công lực cao thấp quyết định, mà chiến lược và ý chí cũng quan trọng không kém. Gác chuyện sinh tử qua một bên thì Nhậm Dao thực sự là đối thủ luyện kiếm tốt nhất.

Kiểm khí theo thân hình Nhậm Dao đang phi gần lại ập tới trước mặt, trước mắt giăng đầy những đóm sáng huyền ảo, chỉ cần công lực của chàng kém hơn, căn bản không thể nhận ra Ngự Long kiếm chính thực đang từ góc độ phương hướng nào công tới, đã không biết công vào đâu, đương nhiên không biết thủ chỗ nào, Yến Phi lại thầm kêu lợi hại.

Nhậm Dao không thể không áp dụng chiến lược dụ hoặc đối thủ, vì Yến Phi lưng tựa vào thân cây vững chắc, còn Nhậm Dao lửng không công tới, nếu đụng nhau chính diện, vì Nhậm Dao không có điểm tựa lực, kẻ thiệt thòi nhất định sẽ là y, vì vậy Nhậm

Dao ắt phải thi thố hết tài nghệ mong vượt qua tình huống nan giải này, cốt sao khiến cho Yến Phi phải ứng tiếp không ngừng, đến cuối cùng không chịu nổi nữa sẽ chuyển thành bị động, không thể áp dụng những chiêu thức tiến công, mà phải cật lực quay sang thủ thế.

Trước mắt Yến Phi ánh kiếm trùng trùng, từ đám cành lá rậm rạp đột ngột ập đến, kiếm ảnh che khuất cả thân hình Nhậm Dao, hiển lộ công phu chân chính của Nhậm Dao.

Yến Phi nhắm chặt hai mắt, Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp toàn lực thi triển, tâm thần yên tĩnh như mặt nước hồ, các giác quan huy động đến cực độ, chỉ bằng tiếng cọt sát áo quần với cành lá, chàng hầu như có thể dùng thính giác hình dung trong đầu vị trí và thân hình của Nhậm Dao.

Quan trọng hơn là chàng nắm chắc Nhậm Dao tuy tỏ ra khí thế hung hãn, nhưng sự thực chỉ muốn tranh thủ cướp lấy chỗ đặt chân, nếu để ý thành công thời ưu thế của chàng không còn gì nữa.

Yến Phi chém ra một kiếm.

Ngự long kiếm của Nhậm Dao cách chàng chỉ không đến năm thước, nhưng chàng không phải muốn đối địch hay phản kích đối phương, mà quán trú kinh lực vào mũi kiếm, kinh khí bắn vọt ra từ thân kiếm, một cành cây to cỡ cánh tay ứng kiếm lập tức gãy làm hai đoạn, kéo theo toàn bộ cành lá rậm rạp rơi xuống dưới.

Nhậm Dao kinh hãi kêu lên một tiếng, theo cành cây gãy rơi xuống, kỳ chiêu tuyệt kỹ gì đi nữa cũng vô tác dụng.

Đáng hận nhất là thời điểm Yến Phi chém gãy cành cây hết sức chuẩn xác, đúng vào sát na mũi chân y vừa chạm vào lớp vỏ xù xì của cành cây, khiến y không có cách nào tá lực biến hóa.

Yến Phi mở bừng hai mắt, hét to một tiếng, hai tay ôm kiếm giương cao quá đầu, vọt ra khỏi cành cây, từ trên cao nhảy xổ vào Nhậm Dao vừa rơi xuống, Điệp Luyện Hoa như điện chớp nhằm vào đỉnh đầu mang vương miện của Nhậm Dao chém tới.

Một bên chuẩn bị kỹ càng, một bên tay chân cuống quýt, ai hơn ai kém không cần nói cũng biết. Luận về kiếm pháp và công lực, Yến Phi rõ ràng kém hơn Nhậm Dao, nhưng lại hơn là đã có dự mưu, Yến Phi vận dụng mưu trí cộng với Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp độc đáo, lần này rốt cuộc đã chiếm được thượng phong.

Nhậm Dao cũng quá xuất sắc, lâm nguy bất loạn, Ngự Long kiếm vung lên gạt mạnh.

Yến Phi cũng không thể không ngấm bội phục, vì nếu Nhậm Dao chỉ đơn giản hoành kiếm hướng lên đối địch, chàng tin là có thể nhân khi Nhậm Dao không thể quán trú toàn lực trong lúc thẳng thốt, toàn lực chém gãy Ngự Long kiếm, chém nát cả vương miện lẫn đỉnh đầu y.

"Keng!".

Nhậm Dao giận dữ găm lên, tuy gạt được một kiếm của Yến Phi, nhưng cũng bị chấn rơi thẳng xuống.

Dù rằng ở trong tình thế có lợi như vậy, Yến Phi vẫn có chút cảm giác nản chí vì khó lòng đả thương kẻ địch, có thể biết Nhậm Dao cao minh lợi hại tới mức nào. Bất quá lúc này nếu chàng chọn cách chạy trốn, cơ hội thành công sẽ tăng gấp mấy lần. Nhưng chàng hoàn toàn không định làm như thế, hừ lạnh một tiếng, lộn một vòng, kiếm hóa thành một luồng sáng xanh, đầu dưới chân trên lao thẳng theo hướng rơi của Nhậm Dao.

Nhậm Dao cũng vung kiếm tạo thành một luồng kiếm khí lạnh buốt giăng trên đầu, toàn lực đánh trả.

Hai người một trước một sau, trên dưới phân biệt cùng rơi xuống đất, hiện giờ thấy hai kiếm giao nhau, lúc này hai chân Nhậm Dao còn cách mặt đất chưa đến một trượng.

Bỗng nhiên dị biến xuất hiện.

Một đạo kiếm quang từ phía thân cây gần nhất xạ ra, nhằm vào Nhậm Dao phi tới.

Cho dù Nhậm Dao có lì lợm đến mấy cũng phải kinh hãi đến hồn phi phách tán. Kiếm khí của người tập kích so với Yến Phi từ phía trên quyết tâm truy sát còn lợi hại hơn, chiêu số tinh diệu kỳ ảo, góc độ thời gian chuẩn xác không chê vào đâu được.

Từ phía trên Yến Phi trông thấy một người toàn thân trùm kín trong chiếc áo choàng xám căng phồng, chỉ để lộ đôi mắt, từ phía thân cây nhảy xổ đến, mãnh liệt công kích vào Nhậm Dao đang trên đà rơi xuống, biết rằng cơ hội đã đến, liền gia tốc vung kiếm chém xuống.

"Keng!".

Nhậm Dao toàn thân chấn động kịch liệt, Ngự Long kiếm vội vã hất lên, trong tình huống lưỡng đầu thọ địch, vẫn có thể kháng cự kịch liệt, không để cho địch thủ tiếp tục cường công, đồng thời tả thủ mau lẹ vỗ ra một chưởng trúng vào mũi kiếm của người áo xám, mượn thế lao về phía hoang thôn đi mất.

"Oe!" Nhậm Dao há miệng phun ra một bùm máu, chắc chắn đã bị trọng thương, nhưng vẫn có thể đề khí thốt ra lời, âm thanh vọng đến từ gần ra xa: "Đan Vương tự thân giá lâm, bốn nhân tạm thời xin cáo lui, ngày khác sẽ có hồi báo!".

Trong khi Nhậm Dao biến mất tại hoang thôn, Yến Phi và người được gọi là Đan Vương đã trước sau hạ xuống mặt đất, người nọ quay lưng về phía Yến Phi, ngưng thần nhìn về hướng Nhậm Dao đi mất, bình tĩnh nói: "Tên Nhậm Dao này chỉ có chút hiềm khích cũng tất báo thù, người tốt nhất chuẩn đi càng xa càng tốt, bằng không để y sau sự việc này phát giác không phải là cha ta đích thân xuất hiện, tất sẽ quay lại tìm người tính sổ".

Bỗng dưng lại là thanh âm của nữ nhân ngọt ngào ân cần, thanh âm êm ái dễ nghe này đủ khiến bất kỳ người nào cũng phát sinh cảm giác thân thiết và niềm khát khao được trộm nhìn dung mạo.

Nữ nhân này đương nhiên đúng là nhi nữ của Đan Vương An Thế Thanh, hóa trang y hệt An Thế Thanh, khiến Nhậm Dao cũng phải nhầm lẫn.

Chẳng cần nói cũng biết ả vì muốn thu hồi phiến ngọc bội thứ ba mà tới, từ xa trông thấy hoa khôi tín hiệu của Tiêu Dao Giáo, trùng hợp cơ hội mà gặp chuyện này.

Yến Phi rất muốn đa tạ ơn viện thủ của ả, nhưng thấy ả tựa như cao ngạo lạnh lùng không thềm quay lại, lại thêm ngữ khí lạnh lẽo, khiến cho chàng có lời đến miệng rồi mà nói không ra.

Nữ tử này rốt cuộc cũng chậm rãi xoay thân hình yêu kiều, nhìn về phía chàng. Dù Yến Phi xưa nay luôn với thế gian nhân tình sự vật rất ít quan tâm, cũng không thể được cảm thấy tâm tình chán đông, bị cặp mắt đẹp dễ sâu thăm thẳm kia thu hút tâm hồn mãnh liệt.

Áo choàng trùm kín xuống tận chân mày, lại thêm một tấm vải bố bịt kín, che đi toàn bộ khuôn mặt bên dưới, chỉ còn lại đôi mắt tuyệt đẹp chớp chớp đang chăm chú nhìn chàng. Nữ tử này thân hình rất cao, chỉ kém Yến Phi đôi chút, dù khoác chiếc áo choàng to và rộng, vẫn thấp thoáng những đường nét hấp dẫn, phong vận tha thướt, cặp nhãn thần lộ vẻ kiêu kỳ rất khó tả.

Yến Phi chưa bao giờ thấy qua cặp mắt nào đẹp lạ kỳ như thế, phẳng phất như chứa đựng tình cảm đắm đuối, lại như lạnh lẽo vô tình cự tuyệt người ngoài nghìn dặm. Xác thực là đôi mắt khiến trên đời không một nam nhân nào không cảm thấy trái tim run lên.

Ả đối với cái nhìn chăm chú của Yến Phi cứ như không thấy gì, nhân thần không có chút thay đổi kinh dị hay giận dữ nào cả, vẫn với ngữ khí bình thường lãnh đạm nói: "Kiếm pháp của người đúng là không tệ, nhưng còn lâu mới là đối thủ của Nhậm Dao, vì thế chớ nên bỏ ngoài tai lời dận dò của ta. Ta đi đây!".

Nói rồi nhảy vọt lên, theo đám cây cối rậm rạp phía trên đầu Yến Phi mà đi, chớp mắt đã không thấy đâu.

Yến Phi có cảm giác bị khuất nhục, chỉ biết im lặng cười trừ, thầm nghĩ người ta đã không thèm giao du với mình, biết trách ai đây, nói thế nhưng cũng khó dè nén nổi day dứt trong lòng.

Chính trong lúc đang suy tư, bỗng nhiên thấy lạnh run lên, toàn thân mềm nhũn, mệt mỏi đến mức chỉ muốn lăn ra ngủ.

Yến Phi ngẫm kinh hãi, biết đó là triệu chứng nội thương sắp phát tác, chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện con gái An Thế Thanh nữa, vội vàng chui vào rừng rậm, tìm cách liệu thương.

ooo

Buổi chiều.

Hạp Thạch thành cầu treo buông xuống, Tạ Huyền bận nho phục trắng thúc ngựa xông ra, theo sau là Lưu Dự và hơn chục thân tùy, lính gác từ thành môn và chiến lũy bằng đá đổ xô ra hoan nghênh, khí thế ngang trời, tỏ rõ khí khái không chút sợ hãi địch quân binh lực hùng hậu, cũng là biểu thị lòng trung thành với Tạ Huyền.

Tạ Huyền nét mặt ung dung, mỉm cười giơ tay vẫy chào thủ hạ hai bên không bỏ sót người nào, khích lệ sĩ khí.

Đằng sau ông, Lưu Dự cũng cảm giác nhiệt huyết bay bổng, nếu lúc này Tạ Huyền sai chàng một mình một ngựa xông qua bờ bên kia, chắc hẳn gã không chút do dự y lệnh thi hành.

Sáng nay gã ngủ đến lúc mặt trời lên tới ba con sào mới miễn cưỡng bò ra khỏi giường, nội thương đã không thuốc mà thuyên giảm, vừa rửa ráy qua loa đã được đưa tới gặp Tạ Huyền, lập tức theo ông ta ra ngoài.

Coi Tạ Huyền thể hình hùng vĩ cao lớn trên lưng ngựa, gã so với bất kỳ người nào khác càng hiểu rõ hơn cách điều hành quân đội của ông. Một thân nho phục, vốn không

có chút nào hòa hợp với hoàn cảnh hiện tại quân đội hai bên chống đối nhau, nhưng lại khiến người ta càng thấy rõ bối cảnh xuất thân phong lưu danh sĩ của ông, càng thể hiện rõ ông không phải hạng người cậy sức, mà là vị chủ soái đầy mưu trí. Thế nhưng thanh Cửu Thiệu Định Âm kiếm danh chấn thiên hạ ông mang sau lưng lại nhắc nhở mỗi người rằng ông không những thao lược hơn người, mà còn có kiếm pháp cái thế. Lưu Dụ tuy giống như đại đa số mọi người chưa được tận mắt chứng kiến kiếm pháp của ông, nhưng từ khi xuất đạo đến nay, Tạ Huyền chưa từng gặp ai chịu được quá mười hiệp, lại là sự thực mọi người đều biết. Trên chiến trường, Cửu Thiệu Định Âm kiếm của ông đánh tan mọi trở lực, lấy đầu kẻ địch dễ như lấy đồ trong túi.

Tạ Huyền không chỉ là chủ soái, mà còn là tượng trưng tinh thần của Bắc Phủ binh. Tất cả kể cả Lưu Dụ, niềm tin đối với ông đã trở nên gần như mù quáng, không ai không tin tưởng sâu sắc rằng ông có khả năng dắt dẫn toàn quân bước trên con đường chiến thắng.

Tạ Huyền bỗng giảm bớt tốc độ, cho ngựa đi song song với Lưu Dụ, khẽ cười hỏi: "Tiểu Dụ đêm qua ngủ ngon chứ?".

Lưu Dụ có cảm giác sợ hãi vì được ưu ái, hơi lúng túng đáp: "Ngủ say như một con heo".

Tạ Huyền nhìn gã hoang mang kèm ngựa, cất giọng ôn hòa: "Trên chiến trường không cần gò ép lễ nghi trên dưới, dầu rằng cùng ăn cùng ngủ thì cũng có làm sao?".

Lưu Dụ bối rối gật đầu, chợt nhớ ra một chuyện nói: "Có một chuyện thuộc hạ chút nữa thì quên không chuyển lời của Chu đại tướng quân, Chu đại tướng quân nhờ thuộc hạ nói với Huyền soái, y vô cùng cảm kích đối với việc An công đã vì y mà làm".

Trong Bắc phủ quân, An công là danh xưng có ý tôn sùng của Tạ An.

Tạ Huyền gật đầu nói: "Y có nói đó là chuyện gì không?".

Lưu Dụ lắc đầu nói: "Chu đại tướng quân không nói rõ, tiểu nhân cũng không dám hỏi".

Tạ Huyền nhìn sâu vào mắt gã, điềm đạm nói: "Năm đó y bị bắt, dẫn tới đầu hàng, Tư Mã Đạo Tử tìm mọi cách khép cả nhà y vào tội chết, may nhờ An công ra sức bênh vực, lại phái người đưa gia quyến của y tới Quảng Lăng, do ta bảo hộ, sau đó nhiều lần cầu xin hoàng thượng, khiến hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh, hiện tại cuối cùng cũng đến lúc có sự báo đáp. Tiểu Dụ từ sự kiện này có rút ra được bài học gì không vậy?".

Lưu Dụ đổi sắc mặt nói: "Làm người phải biết nhìn xa trông rộng một chút".

Tạ Huyền im lặng một lát, cười nói: "Ta lại tưởng người sẽ nói làm người cần phải giữ vững nguyên tắc, đã cho là đúng thì phải kiên trì theo đuổi".

Lưu Dụ vụt đỏ bừng mặt, ngượng ngùng không nói.

Tạ Huyền quét mắt nhìn bãi đất ven sông và đám doanh trại địch quân san sát bên kia sông, một đội quân tuần tiểu vừa phóng đến bên bờ tây quan sát bọn họ, dịu giọng nói: "Tiểu Dụ chẳng cần vì chuyện ấy mà xấu hổ, làm chuyện tốt mà được báo đáp không phải chuyện thường gặp, vụ lợi và thực tiễn cũng không có gì sai, chỉ cần tạo phúc cho vạn dân, dùng chút thủ đoạn cũng không ai dám chê trách. Nói ta hay, ta muốn biết những suy nghĩ chân chính của người, một vị thống soái thành công thì điều kiện quan trọng nhất là cái gì?".

Bọn họ lúc này đang phi ngựa chậm rãi về phía nam trên con đường dưới núi, bỗng nhiên hành tung của họ hoàn toàn phơi lộ dưới ánh mắt của địch nhân ở bờ bên kia, cảm giác vừa kích thích lại vừa cổ quái.

Bờ bên kia có tiếng vó ngựa dồn dập, rõ ràng đã có người phi báo cho Phù Dung biết Tạ Huyền đích thân đi tuần sông, Lưu Dụ biết Tạ Huyền đang dạy bảo mình, người nóng bừng lên, vấn đề này đêm qua Tạ Huyền đã từng hỏi qua, liền đáp: "Phải giống như Huyền soái mới được".

Tạ Huyền ngẩng lên trời cười ha hả, bỗng nhiên thúc ngựa tăng tốc, dẫn mọi người phi thẳng lên một gò đất cao bên bờ sông, kèm ngựa chăm chú nhìn sang bờ bên kia.

Lưu Dụ cùng đám cao thủ tùy thân đuổi theo, tới tấp kèm ngựa, tản ra thành một hình rẽ quạt đằng sau ông ta.

Tạ Huyền vẫy tay gọi Lưu Dụ thúc ngựa tới bên mình, điềm đạm nói: "Nói lại cho rõ hơn một chút".

Lưu Dụ thấy Tạ Huyền xem trọng mình như thế, hận không thể móc trái tim mình ra cho ông coi, thành tâm thành ý nói: "Chỉ có giống như Huyền soái mới có thể khiến cho trên dưới đồng lòng hy sinh, quân đội mới có thể dễ dàng sử dụng, bằng không dù có binh pháp cái thế, cũng không thể thi triển, ài!".

Tạ Huyền chậm chậm quét mắt nhìn doanh trại địch ở bờ bên kia và tình hình Thọ Dương trấn, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao bỗng nhiên người thở dài?".

Lưu Dụ thành thực nói: "Huyền soái quan tâm thuộc hạ như vậy, khiến thuộc hạ thật xấu hổ, thuộc hạ thực không đáng để Huyền soái hoài phí tâm lực như vậy".

Tạ Huyền không trả lời thẳng gã, đột nhiên nói: "Sự phong lưu của An công, ta thật học không nổi, nhưng có một phương diện, ta lại tự nghĩ thực sự đã được chân truyền

của người, ấy là thuật xem người. Lưu Lao Chi và Hà Khiêm đều do một tay ta để bại, bọn họ cũng không làm ta thất vọng. Tiểu Dụ người hiện giờ tuy chức vụ thấp kém, lại chưa có chiến công, nhưng Tạ Huyền ta tuyệt không nhìn lằm người. Người có một thứ khí chất của lãnh tụ, trầm ổn và đại độ, thành công không kiêu ngạo, thất bại không nản lòng. Nhưng như thế cũng không phải đã đúng là phẩm chất chân chính của người, vì nếu như vậy thì tối đa cũng chỉ là một Lưu Lao Chi hay Hà Khiêm khác mà thôi, người muốn biết phẩm chất ấy là gì không?".

Từ phía Thọ Dương một kỵ đội hơn trăm người phi tới, đi đầu là một viên Hồ tướng, toàn thân phục sức chủ soái, không cần nói cũng biết là Phù Dung, hướng thẳng tới bờ sông đối diện với chỗ bọn họ đang đứng.

Tạ Huyền nét mặt vẫn ung dung, không tỏ vẻ lưu tâm đặc biệt gì.

Lưu Dụ vội vàng gạt đầu biểu thị mong được rửa tai lắng nghe.

Tạ Huyền nói: "Muốn trở nên vị chủ soái thành công, người trước tiên phải trở thành nhân vật anh hùng được toàn quân ngưỡng mộ, mà người chính là người có khí chất và điều kiện thích hợp. Lưu tướng quân tiến cử người phụ trách nhiệm vụ tới Biên Hoang Tập, chính vì người là người được trong quân công nhận là thám tử xuất sắc nhất, bất luận đảm lượng, trí kế, võ công đều ở hạng nhất. Hơn nữa khi nghe những chuyện trải qua trong khi người hoàn thành nhiệm vụ, ta lại phát giác người có vận may, sau này sẽ có ngày tiểu Dụ minh bạch những lời này của ta".

Lúc này Phù Dung dẫn theo đám thủ hạ đã phi tới đối ngạn, chỉ cách hơn ba mươi trượng mặt sông Phì Thủy, đang chỉ trở gò đó.

Lưu Dụ gạt đầu thụ giáo, nhưng không biết nói gì mới là đúng.

Tạ Huyền đưa mắt nhìn dòng sông, nói: "Nếu mà cách sông lập trận đối địch, tiểu Dụ có cách gì thủ thắng hay không?".

Lưu Dụ vốn từ lâu bội phục sát đất Tạ Huyền, nghe hỏi mà toát mồ hôi nói: "Nếu địch nhân ở bờ tây Lạc Giản bị đánh quỵ, thuộc hạ tin rằng với sông lớn cách trở có thể cầm cự được mấy ngày, nếu để đến khi địch nhân ùn ùn kéo đến, tập trung đủ binh lực, ta sẽ bị hãm vào liệt thế khốn khó chiến đấu".

Tạ Huyền mỉm cười bí hiểm, điềm đạm nói: "Chúng ta tới đây, không phải để bại trận, mà mong một trận thắng, không những thế còn là một trận đại thắng tuyệt đẹp nữa. Tiểu Dụ người đã có suy nghĩ như vậy, bên kia Phù Dung chắc hẳn cũng nghĩ như thế. Hãy vì ta mà làm chuyện này".

Lưu Dụ tập trung tinh thần nói: "Xin Huyền soái chỉ dạy".

Tạ Huyền nói: "Người đi chuẩn bị cho ta hai vạn bao đá vụn, kích cỡ có thể cho một người ẩn thân đằng sau được, chuyện này cần phải bí mật, tuyệt không thể để địch nhân phát giác".

Lưu Dụ toàn thân chấn động, lộ ra thần sắc chột tỉnh ngộ.

Tạ Huyền nhìn lên trời cười nói: "Trẻ con thật dễ dạy".

Tiếng vó câu từ phía sau truyền đến, ngoảnh đầu nhìn lại, Hồ Bân một mình một ngựa, mặt mũi hớn hở phi nhanh đến.

Tạ Huyền điềm đạm nói: "Có tin tốt lành rồi!".

- o O o -